

บทนำ

นี่คือยุคสมัยที่บ้านเมืองไม่สงบสุข เกิดความวุ่นวายไปทั่ว

จักรพรรดิแห่งราชวงศ์อื่นชวนลุ่มหลงสุรานารี ละเลยหน้าที่ปกครองบ้านเมือง ทำให้บรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งฝ่ายพระบิดาและพระมารดา รวมถึงเหล่าขุนนางต่างหวังช่วงชิงอำนาจ ใฝ่ฝันที่จะขึ้นครองบัลลังก์ ต่างฝ่ายต่างหาพรรคพวก สักสมกำลังคนของตน ทั้งยังส่งนักฆ่าออกลอบสังหารศัตรูอย่างลับๆ

แผนการลอบสังหารแฝงเร้นอยู่ในความปั่นป่วนของบ้านเมือง เหล่านักฆ่าบ้างแฝงตัวปฏิบัติภารกิจจนลุล่วง บ้างก็ต้องสังเวยชีวิตตัวเอง

ในยุคที่การปกครองล้มเหลว การแก่งแย่งอำนาจทวีความรุนแรงเช่นนี้อาชีพนักฆ่ากลับได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ กลุ่มคนในท้องที่ต่างๆ พากันหันมาจับการค้าที่หากำไรได้มากมาย ทว่ามีอันตรายถึงชีวิต ถึงขนาดก่อตั้งองค์กรขึ้นอย่างลับๆ เพื่อให้การปฏิบัติภารกิจมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

และเป็นการเพิ่มผลกำไรด้วย

ขณะนี่องค์กรลับแห่งหนึ่งกำลังประชุมหารือ

ในห้องโถงที่กว้างขวางโอ้อ่ามีบุรุษสองคนนั่งประจันหน้ากันอยู่

"นางจะทำได้รี นางเหลือเวลาอย่างมากเพียงหนึ่งปีไม่ใช่หรือ" บุรุษหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

"เพราะแบบนี้แหละ ภารกิจจึงจะลุล่วงได้โดยง่าย คนที่ไม่หวั่นแม้กระทั่งความตายยังจะต้องกลัวอะไรอีก" บุรุษฝั่งตรงข้ามผู้มีผมสีขาวโพลนตอบด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ

"แต่ทุกคนต่างรู้ว่าตู้เซิน บุตรชายของอัครเสนาบดีมีใจให้นาง" บุรุษหนุ่มเอ่ยถึงปัญหาอีกข้อ เพราะถึงอย่างไร อัครเสนาบดีผู้เหิงที่จักรพรรดิทรงไว้วางพระทัยก็กุมอำนาจทั้งในราชสำนักและในหมู่ราษฎร ทั้งยังรักบุตรจนถึงขั้นตามใจทุกอย่าง ข้อนี้จะไม่เป็นการเพิ่มความยุ่งยากให้นางโดยไม่จำเป็นขณะปฏิบัติภารกิจหรือ

"เรื่องนี้ข้าไม่หวัง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าภารกิจนี้นางเป็นผู้ร้องขอเอง"

"นับว่าน่าสนุกสนานยิ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงการตามต่อแยะของคุณชายผู้ร่ำรวยแต่ต้นทาจัด นางถึงกับเลือกเป็นนักฆ่าที่ยอมพลีชีพ" บุรุษหนุ่มยิ้มมุมปาก

"ยังไม่แน่ว่าจะต้องพลีชีพ" แม้นัยน์ตาของชายสูงวัยจะดูเรื่อยเฉื่อยแต่กลับทอประกายที่อ่านไม่ออก

"ท่านหมายความว่าอย่างไร" ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

"เหยียนหมิงเป็นชายหนุ่มรูปงามผู้มีอุปนิสัยเย็นชาและมีวิชายุทธ์สูงส่ง ทั้งยังเป็นบุตรคนเดียวของจอมพิฆะและหมอเทวดา การเติบโตมากับพ่อที่ขอบคิดค้นยาพิฆะและแม่ที่มีวิชาแพทย์สูงส่งทำให้เขาไม่เหมือนคนทั่วไป

แม้จะอาศัยอยู่บนภูเขาสวรรค์ห่างไกลจากผู้คน แต่กลับมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า เขาไม่ใช่บุคคลธรรมดา"

"ข้ารู้ เขารักษาอาการป่วยได้สารพัดโรคและสนใจค้นคว้าสารพัดพิษ ลึกกว่าเป็นคนโหดเหี้ยมจนไม่มีใครกล้าใกล้ชิด ทำให้ไม่มีใครรู้ว่าวิชาแพทย์ และมีมือการปรุงยาพิษของเขาสูงส่งแค่ไหน"

"ถูกต้อง ส่วนนางตัดสินใจใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ดูว่าจะต้องตายเร็วขึ้น หรือจะโชคดีได้อยู่เคียงข้างเขา หากนางทำสำเร็จ นอกจากจะหนีพ้นเงื้อมมือยมทูตแล้ว ยังสามารถเกลี้ยกล่อมให้เขากลายเป็นหนึ่งในนิกขมาในองค์กลับของเราได้ ถือเป็น การสร้างความดีความชอบใหญ่หลวง" รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้สูงวัยไม่ลดลง เห็นชัดว่าเชื่อมั่นในภารกิจครั้งนี้

"นางมีความกล้าหาญและไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต" บุรุษหนุ่มเอ่ยชมพลางพยักหน้า "ข้าชื่นชมนาง"

"ข้าก็เช่นกัน นางอายุยังน้อย แต่กลับเฉลียวฉลาดกล้าหาญ รับมือกับสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดีเสมอ นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ข้าเห็นด้วยที่ให้นางเป็นผู้ปฏิบัติภารกิจ อีกอย่างคนที่เลวร้ายที่สุดต้องให้ต่อกรกับคนดีที่ใสสะอาดที่สุด เช่นนี้สถานการณ์จึงจะพลิกผัน"

"ถ้าทุกอย่างเรียบร้อย ภารกิจต่อไปของเราก็เริ่มได้"

"ถูกต้อง สรรพสิ่งล้วนพ่ายต่อบางสิ่ง 'นาง' ไม่อาจไม่ร่วมมือกับเรา"

"ข้าจะเฝ้ารอวันนั้น"

"ข้าก็เช่นกัน"

บุรุษสองคนมองหน้ากันแล้วยิ้ม นัยน์ตาสองคู่ส่องสารลับที่มีเพียงพวกเขาสองคนที่รู้ความหมาย

คุยกันอีกครู่หนึ่ง บรูซหนุ่มก็ลุกขึ้น "ข้าต้องขอตัวก่อน"
เขาใช้วิชาตัวเบาเห็นผ่านผิวทะเลสาบอย่างง่ายดายดุดจอินทรีสยายปีก
ก่อนจะหายลับไปจากเกาะอย่างรวดเร็ว

เกาะแห่งนี้มีเมฆหมอกปกคลุมรอบด้าน เป็นเกาะนักฆ่าที่ผู้คนไม่เคย
พบเห็น ได้ยินเพียงคำเล่าลือ เกาะแห่งนี้อยู่ภายใต้การดูแลของ 'องค์กรือเซ่'
ที่เต็มไปด้วยวีรกรรมและเรื่องเล่ามากมาย ป้อมปราการบนเกาะสร้างจาก
หินผา คูยิ่งใหญ่ขวางขาม

นักฆ่าที่ถูกส่งออกไปปฏิบัติภารกิจล้วนเป็นสุดยอดนักฆ่าผู้มี
ความสามารถเฉพาะตัวสูง

บ้างมีความสามารถในการแปลงโฉมและอำพราง บ้างนิสัยดั่งจามจน
ไม่รู้จะบรรยายอย่างไร บ้างเย็นชาไม่สนใจผู้ใด บ้างมีวิชายุทธ์เยี่ยมยอด
และบางส่วนยังเป็นสาวงามที่ไม่รู้จักวางแผน ขาดไหวพริบปฏิภาณจน
บางครั้งทำให้เป้าหมายถึงกับโมโหจนอยากกระอักเลือด

สรุปได้ว่านักฆ่าที่ไม่เหมือนนักฆ่าทั่วไปเหล่านี้ต่างยึดมั่นในปณิธาน
อันสูงส่งที่ว่า 'เสียสละส่วนตน บรรลุผลส่วนรวม' แต่ทุกคนต่างเพื่อหน่วย
การรบราฆ่าฟัน จึงพยายามปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วงโดยไม่ต้องมีการนองเลือด

หัวหน้าองค์กรือคือชายชราผมขาวที่แตกฉานด้านกลศึก รู้เส้นทาง
โคจรของดวงดาวและลักษณะภูมิประเทศ เชี่ยวชาญทั้งการขี่ม้าและยิงธนู
ทั้งยังรู้อดีตและรู้บัญชาสวรรค์ เขาจะออกเดินทางไปทั่วเพื่อค้นหาบุคคล
พิเศษเข้ามาทำงานในหิ้งค์กร

ทว่าผู้ที่ยอมทำงานให้เขากลับไม่ได้หวังผลประโยชน์หรือชื่อเสียง
เกียรติยศ เพราะส่วนใหญ่ล้วนเป็นบุคคลที่เขาเคยยื่นมือเข้าช่วยเหลือหรือ

มีปณิธานเดียวกัน และเขาก็รู้จักเลือกใช้คนให้เหมาะกับภารกิจ ขอเพียงคนที่ได้รับมอบหมายสามารถแฝงตัวเข้าไปในชีวิตของคนบางคนเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนผู้นั้น เปลี่ยนจิตใจดำมืดให้ขาวสะอาดได้ ย่อมมีชื่อจารึกอยู่ในองค์กรนักฆ่าว่าเป็นผู้กำหนดชะตาฟ้าดิน มีความสามารถที่ไม่ธรรมดา...

7

"เร็ว เร็วเข้า!"

ท้องฟ้าสีครามไร้เมฆ รถม้าทรูทรุดคันหนึ่งวิ่งไปตามทางหลวง สีหน้าของคนขับกระวนกระวายขณะหวดแฮ่ลงบนอาซาไม่ยั้ง รถม้าวิ่งผ่านหุบเขาลึกที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเทือกเขา ก่อนจะหืดตะบึงขึ้นไปบนเขา

ด้านหลังของรถม้ามีธงครุฑสีดำติดตามมามากมาย แต่หลังจากควบผ่านเส้นทางแคบๆ บนภูเขาเส้นแล้วเส้นเล่า พวกเขา ก็เริ่มตกขบวน เพราะต้องคอยขัดขวางกลุ่มคนที่ไล่หลังตามมา

คนสองกลุ่มไล่กวัดกันท่ามกลางป่าเขา เส้นทางที่มีทั้งผาชันและแมงไม้เปียดตัวกันแน่นขนัด กอปรกับแสงแดดที่ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวสว่าง ทำให้สองฝ่ายเสียกำลังคนระหว่างการต่อสู้ไปเรื่อยๆ แต่ฝ่ายแรกดูจะสูญเสียมากกว่า ทำให้คนขับที่หันกลับมาดูลาดเลาอยู่บ่อยๆ หวาดกลัวจับใจ ในที่สุดเมื่อรถม้าวิ่งผ่านเส้นทางลาดชันเลียบบธารน้ำที่เขียวกรากแล้ว

ศาลาที่ก่อสร้างลดหลั่นตามสภาพภูมิประเทศก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

"เห็นแล้ว เห็นแล้ว!" คนขับร้องตะโกนอย่างตื่นตันพลางหวดแฮ้
ห้อยตะบิ้งต่อไป

รถม้าที่แล่นอย่างรวดเร็วทำให้ฉินเล่อที่นั่งอยู่ในรถกระดั่งกระดอนไปมา
ไม่ได้นั่งอย่างสงบ พอได้ยินเสียงคนขับร้องตะโกนนางจึงเลิกผ้าม่านออกดู
อย่างไม่กลัวอันตราย และได้เห็นทิวทัศน์ของยอดเขาสูงตระหง่าน หุบเหวลึก
หน้าผาสูงชัน ทอดสายตามองไกลออกไปจะเห็นหิมะขาวโพลนบนยอดเขา
แต่ทิวทัศน์ตรงหน้ากลับเป็นป่าไม้เขียวชอุ่ม ภาพเบื้องหน้าราวกับภาพซ้อน
หลายมิติที่สอດคล้องลงตัว ดงงามจนทำให้นางที่อยู่ระหว่างความเป็นความตาย
ยังอดชื่นชมไม่ได้

คนขับร้องบังเหียนอย่างกะทันหันพาให้เจ้าม้าร้องเสียงแหลมพลาง
ตะกุกตะกักก่อนจะหยุดอยู่กับที่

พวกเขามาถึงแล้ว 'ปราสาทเขาตะวันส่อง' ที่ตั้งอยู่บนภูเขาสวรรค์
ปราสาทเขาสมุนไพรมหาใหญ่ที่สุดในใต้หล้า ลึกลับและแฝงไปด้วยอันตราย

ปราสาทเขาตะวันส่องนี้สร้างขึ้นตามสภาพภูมิประเทศบนเขา หลังคา
มุงกระเบื้องสีอ่อน ใช้อิฐก่อเป็นกำแพง และเพราะตั้งอยู่บนยอดเขาสูง พื้นที่
กว่าครึ่งของปราสาทจึงมีเมฆหมอกปกคลุมอยู่ตลอดเวลา นอกจากจะดูลึกลับ
แล้ว ยังชวนให้ผู้พบเห็นเกิดความเกรงขาม

ทว่านอกจากป้ายชื่อที่แขวนอยู่หน้าประตูที่กำลังสะท้อนแสงแดด
ระยิบระยับแล้ว ทั้งปราสาทกลับตกอยู่ในความเงียบสงบ ประตูใหญ่ปิดสนิท
ปราศจากผู้คน

คนขับรีบหยิบเทียบเชิญสีดำออกมาจากอกเสื้อพลางร้องตะโกน

"เปิดประตู! เปิดประตูหน่อย แม่นางฉินมาถึงแล้ว นี่เป็นเทียบเชิญของปราสาทที่อนุญาตให้เราเข้าไปข้างใน!"

คนขับยิ่งพูดยิ่งร้อนใจ เพราะเสียงฝีเท้าม้าที่ไล่หลังตามมากระชั้นขึ้นเรื่อยๆ เขาหันกลับไปมองด้านหลัง องค์กรศัตรูดำที่คอยคุ้มกันรถม้าหายไปแล้ว ม้าที่กำลังควบตรงมาเป็นของคนอีกกลุ่ม

ฉับพลันประตูเหล็กสองบานของปราสาทค่อยๆ เปิดออก ทั้งที่รอบด้านยังคงปราศจากผู้คน

เห็นดังนั้นคนขับจึงรีบบังคับม้าเข้าไป และแทบจะในจังหวะเดียวกับที่รถม้าเข้าสู่ปราสาท ม้าอีกกลุ่มก็ไล่ตามทันพอดี

"หยุด หยุด!" ตู้เซินที่เป็นผู้นำขบวนตะโกนเสียงดังลั่นพลางรั้งบังเหียนและส่งสัญญาณให้ทุกคนหยุดตาม

อาษาแห่งหนักร้องเสียงดัง ตู้เซินต้องบังคับบังเหียนอย่างดีจึงไม่ร่วงตกจากหลังม้า ดวงตาสีดำจ้องเขม็งไปที่ประตูบานใหญ่อย่างแค้นเคืองพลางสลดในใจ น่ำโมโหนัก! ข้าไปเพียงก้าวเดียว!

"คุณชายตู้ ข้าน้อยจะไปจับสาวงามมาให้ท่านเอง!" องค์กรศัตรูที่หวังสร้างความดีความชอบร้องบอก ก่อนจะบังคับม้าไปยังประตูบานใหญ่ที่ค่อยๆ ปิดลง แต่แล้วดอกไม้สีขาวราวเกล็ดหิมะกลับโปรยปรายลงมาจากประตูบานใหญ่

"รันทาที่..."

ตู้เซินยังพูดไม่ทันขาดคำ เสียงร้องโอดโอยขององค์กรศัตรูก็ดังขึ้น

ดอกไม้สีขาวตกกระหน่ำร่างกายเขา เห็นเพียงจุดที่ถูกดอกไม้สัมผัสปรากฏควันสีขาวเหมือนสิ่งของถูกกัดกร่อน ที่ชวนให้ขนพองสยองเกล้าคือ

ควีนสีขาวนั้นแจ๊กลิ้นควาโลหิต หนึ่งคนหนึ่งม้าร้องโหยหวนด้วยความทรมาณ
ในที่สุตก็เหลือเพียงกองน้ำและโลหิต

ภาพอันน่าสยดสยองตรงหน้าทำให้ทุกคนขวัญหนีดีฝ่อ ต่างยืนนิ่งไม่ขยับ
แต่เมื่อตระหนักได้ว่าดอกไม้ยังคงโปรยปรายลงมาไม่หยุด ทุกคนก็ได้สติ พากัน
ร้องเสียงหลง ก่อนจะควมม้าจากไปโดยไม่กล้าเหลียวหลัง

ในที่สุตปราสาทเขาตะวันส่องก็ค่อยๆ คืบสู่ความสงบอีกครั้ง ส่วน
รถม้าที่วิ่งเข้าไปในปราสาทเมื่อครู่ตอนนี้ปลอดภัยแล้ว ฉินเล่อ สาวงามอันดับ
หนึ่งในใต้หล้าถูกนำทางไปยังห้องโถง

ฉินเล่อตื่นเต้นกระวนกระวาย เพราะนางกำลังจะได้เผชิญหน้ากับ
เหยียนหมิง ประมุขของปราสาทเขาตะวันส่องผู้มีชื่อเสียงฉาวโฉ่

เล่าลือกันว่าเขามีนิสัยใจคอโหดเหี้ยมอำมหิต เย็นชาไร้หัวใจ ทั้งยัง
เหิมเกริมอุกอาจ!

ปราสาทเขาตะวันส่องเป็นแหล่งรวมตำราแพทย์จำนวนมาก แต่ก็มี
สูตรยาพิษอยู่ไม่น้อย ส่วนเหยียนหมิงที่ได้รับฉายาว่า 'พญามัจจุราช' นั้นสนใจ
ศึกษาค้นคว้าทั้งยาพิษและยารักษาโรค เขาขายทั้งยาพิษที่ปลิดชีวิตคนและ
โอสถทิพย์ที่ช่วยเหลือมนุษย์ และจะขายให้เฉพาะกับคนที่มีวาสนาเท่านั้น

แล้วคนแบบไหนล่ะถึงจะเรียกว่ามีวาสนา ข้อนี้ต้องแล้วแต่อารมณ์
ของเขา ส่วนเรื่องที่ว่ายาที่ขายไปแล้วจะถูกนำไปใช้อย่างไร จะมีคนจงใจ
วางยาหรือเผลอหยิบยาผิดจนมีคนต้องตาย เขาล้วนไม่ใส่ใจ เช่นเดียวกับการ
ที่เขาปล่อยให้ปราสาทเขาแห่งนี้เป็นสถานที่หลบภัย ขอเพียงมีเหตุผลที่
ดึงดูดใจเขา สวยพอ เงินหนาพอ เขายินดีให้ความคุ้มครองทั้งนั้น ไม่ว่าคน
ผู้นั้นจะเป็นคนดีหรือเลว

ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าจะเชื่อพระวงศ์หรือใครก็ตามต่างให้เกียรติและเกรงใจปราสาทเขาตะวันส่อง ไม่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรู ทำให้นางซึ่งไร้ที่พึ่งพึ่งเลือกเดินเข้ามาขอความช่วยเหลือจากที่นี่

ขณะนี้สองมือของนางกำแน่น พยายามรวบรวมความกล้าก่อนก้าวเข้าไปในห้องโถง

ในห้องโถงโถ่อ่าสง่างามมีกลิ่นหอมกำจายไปทั่ว สิ่งที่ดึงดูดสายตาของนางคือทิวทัศน์นอกหน้าต่างด้านขวามือ เมฆหมอกลอยอ้อยอิ่ง ห่างไปไม่กี่ลนก็กลุ่มควันกำลังม้วนตัวเป็นเกลียว ในสวนมีพันธุ์ไม้แปลกตามากมาย ทั้งยังมีศาลาทรงโบราณสวยงามประณีต ทิวทัศน์นอกหน้าต่างงดงามดุจภาพวาด สวยราวสวรรค์บนดิน

ภายในห้องโถงมีผู้ติดตามรูปร่างสูงใหญ่สองคนยืนอยู่ด้านหลังของเหยียนหมิง คนหนึ่งผิวขาว คนหนึ่งผิวคล้ำ คนหนึ่งดูเจียบกริบ อีกคนดูโผงผาง ทว่าเมื่อเห็นฉินเล่ออย่างกรายเข้ามา ทั้งสองกลับมีปฏิกิริยาเหมือนกันต่างตกตะลึงกับความงามของนาง!

เหยียนหมิงนั่งตัวตรงอยู่หลังโต๊ะไม้มะเกลือสีดำบนแท่นที่ยกสูง ใบหน้าคมคายเย็นชาไร้ความรู้สึก ดวงตาคมดุจจ้องเขม็งไปยังฉินเล่อที่ถูกเชิญเข้ามาในห้อง

นางมีดวงหน้างดงามหมดจด ดวงตาใสกระจ่างมีชีวิตชีวา ริมฝีปากแดงชุ่มชื้นดุจกลีบดอกอิงฮวา ผิวพรรณขาวเนียน กอปรกับรูปร่างอันอ่อนแอฉนอรชร ทำให้นางดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสาโดยไม่ต้องเสแสร้ง เห็นแล้วให้รู้สึกอยากปกป้องทะนุถนอม

อิม ขวนตะลึงจริงๆ แต่ถึงจะงามอย่างไรก็เป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่ง!

ดวงตาเขาสบประสานกับนางและรู้สึกว่ดวงตาที่ปราศจากความหวาดกลัวคู่นั้นน่าสนใจมากกว่า

จินเล่อไม่แปลกใจกับใบหน้าหล่อเหลาและกลิ่นอายแห่งความโหดเหี้ยมเย็นชาของบุรุษตรงหน้า เพราะก่อนเดินทางมาที่นี่ นางรู้ว่าบุรุษผู้นี้อันตรายมากแค่ไหน

"จินเล่อขอขอบคุณท่านเหยียนที่รับข้าน้อยไว้" นางย่อกายคารวะเขา ดวงตาเย็นชาแสดงความไม่เห็นด้วยกับคำพูดนั้น "เจ้าได้แลกเปลี่ยนบางอย่างเพื่อการเข้ามาอยู่ที่นี้แล้ว จึงไม่มีอะไรต้องขอบคุณ"

หญิงสาวที่เป็นกำพร้าเช่นนางยอมนำทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดมาแลกกับการได้รับความคุ้มครองจากปราสาทเขาตะวันส่อง การตัดสินใจเช่นนี้อาจดูเสี่ยง แต่สิ่งตอบแทนที่ได้รับคุ้มค่าสำหรับนางยิ่ง เพราะภูเขาสวรรค์เป็นสถานที่ที่อันตรายที่สุด ผู้บุกรุกโดยไม่มีเทียบเชิญล้วนมีจุดจบอย่างน่าอนาถ

"ยังงั้นข้าน้อยก็ต้องขอบคุณท่านเหยียน เพราะเท่าที่ข้าทราบ ไม่ใช่ทุกคนที่ยอมสละทุกอย่างแล้วจะได้เทียบ่างเข้ามาในนี้" นางขอบคุณอีกครั้งด้วยสีหน้าจริงจัง

เขาเลิกคิ้วตกหนาก่อนจะลุกขึ้น เสื้อคลุมยาวสีดำที่ตัดจากผ้าตัวนช่วยขับเน้นรูปร่างเขาให้ดูสูงใหญ่กว่าเดิม

เขาก้าวลงจากบันไดมายืนตรงหน้านาง แปลกใจยิ่งขึ้นเมื่อพบว่านางมีรูปร่างเล็กเหลือเกิน ความสูงอยู่เพียงระดับหน้าอกเขาเท่านั้น

ดวงตาสีนิลที่แฝงแวอันตรายจับจ้องนาง "เจ้ามีความกล้าหาญไม่แพ้บุรุษ อยู่ต่อหน้าข้าแล้วยังไม่แสดงความหวาดกลัวให้เห็นแม้แต่ิน้อย"

"ข้าเคยถูกผู้ขามักมากเสเพลตามวังควาน แล้วยังถูกคุณชายที่หญิงโส

ตามตอแยอยู่สองปีเต็มจนต้องใช้ชีวิตอย่างระหกระเหินยากลำบาก เข้ามาอยู่ในปราสาทเขาตะวันส่องแล้ว อย่างน้อยข้าก็ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ จึงมีแต่ความยินดี จะหวาดกลัวอะไรเล่า"

การได้ใกล้ชิดนางเช่นนี้ทำให้เขาเข้าใจว่าเหตุใดบุรุษมากมายจึงต้องสู้รบกันเพื่อช่วงชิงนางที่เปรียบดังดอกไม้แรกแย้มยามรุ่งอรุณ เพราะนางไม่เพียงรูปโฉมงดงาม วาจาไพเราะ ดวงตาสดใส แต่ท่วงทีกริยายังสูงม่อ่อนโยน เห็นแล้วชวนประทับใจยิ่ง มีนา บุรุษเหล่านั้นจึงได้ทั้งลุ่มหลง ทั้งหึงและหวงนาง

แต่ที่นางมาขอความคุ้มครองจากที่นี่ก็คงมีจุดประสงค์แอบแฝงเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

ผู้ชายที่ส่งหญิงสาวเข้ามาให้คอยปรนนิบัติเอาใจเขา บ้างก็อยากได้อำนาจในการต่อรองซื้อขายยามมากขึ้น บ้างก็เพื่อหลบหนีศัตรูที่ตามฆ่า บ้างก็ต้องการยาจากเขา ไม่ว่าจะป็นยาพิษหรือยารักษาโรค

ทว่าเหตุผลของนางกลับต่างออกไป ดูเชินอาศัยว่าบิดาเป็นคนโปรดของจักรพรรดิ จึงมั่นใจว่าตนจะต้องช่วงชิงนางมาอันดับหนึ่งในได้หล้ามาเป็นของตัวเองให้ได้ และยิ่งนางย้ายบ้านหนีเขาครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งทำให้เขาโมโหและอยากจับนางแต่งเข้าไปเป็นอนุลำดับที่หก จนนางต้องมาขอความคุ้มครองจากที่นี่

นางมีความกล้าไม่เบา เพราะเหตุนี้เขาจึงรับตัวนางไว้ แต่มีเรื่องหนึ่งที่เขาต้องเตือนนาง

"ผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาในปราสาทเขาตะวันส่องแห่งนี้ถือเป็นผู้หญิงของข้า หากข้าถูกใจใคร คนผู้นั้นต้องยอมมอบร่างกายให้"

"ข้าทราบดี"

"ข้อแลกเปลี่ยนนี้จะไม่มากเกินไปหรือ"

"ที่นี่เป็นที่เดียวในโลกที่จะทำให้ข้าได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข"

เขายิ้มเยินเมื่อเห็นว่านางไม่ยี่หระกับการเป็นผู้หญิงของเขา "งั้นเจ้าคงรู้ว่าหากทำให้ข้าไม่พอใจ จุดจบคงไม่ดีสักเท่าไร หากข้าต้องการให้นางบำเรอออกไปจากที่นี่..."

"อย่าหวังว่าจะได้อยู่ต่อ ถ้าไม่ยอมตาย" นางตอคำด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ตระหนักดีว่าทุกเรื่องล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเขา

เขายิ้มเจ้าเล่ห์ "ข้านี้กว่าสาวงามอันดับหนึ่งเช่นเจ้าจะฉลาดกว่านี้เสียอีก รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับสัตว์ป่าในคราบมนุษย์ที่ทิ้งเลือดเย็นและอำมหิตอย่างข้า เจ้ายังจะยินกรานอยู่ที่นั่นต่ออันหรือ"

"ข้าไม่มีที่ให้อีกแล้ว ทำได้เพียงอยู่ที่นั่นต่อไป นี่เป็นลิขิตสวรรค์" คำพูดนี้เหมือนการยอมรับชะตากรรม แต่กลับแฝงแวททำทหายและอยากเอาชนะ

เขาจับกระแสดความรู้สึกนั้นของนางได้ นัยน์ตาดำลึบจ้องนางเนิ่นนาน เหมือนต้องการมองให้ทะลุถึงหัวใจ กระทั่งนางแทบจะทนต่อไปไม่ไหว และกำลังจะเบนหน้าหนี เขาถึงได้หันไปสั่งผู้ติดตามด้านหลัง "สัวเขียนพาแม่นางฉินไปที่หอนางบำเรอ"

"ขอรับ" สัวเขียนผู้มีผิวดำคล้ำผายมือเชิญหญิงสาวที่ดังามรavnางสวรรค์ "เชิญแม่นางฉินทางนี้" ก่อนจะเดินนำออกไป

ฉินล่อย่อกายค่านับเขาและหันหลังเดินออกจากห้องโถง นางย่าเท้าไปบนบันไดอิฐ ตัดผ่านลานกว้างหน้าห้องโถง แต่แม้จะเดินจากมาไกลแล้ว กลับยังรู้สึกถึงสายตาร้อนแรงของบางคนที่ยังเขม็งอยู่ด้านหลัง

แผนภาพวงความรัก

ไม่ว่าอย่างไรนางก็ประสบความสำเร็จในการแฝงตัวเข้ามาในนี้แล้ว ถึงแม้เหยียนหมิงที่บ้าระห่ำจะรับมือไม่ถนัด แต่นางหวังเหลือเกินว่านางจะสามารถเปลี่ยนใจพญามัจจุราชที่ใคร ๆ ต่างหวาดกลัว ทำให้เวลาที่เหลืออยู่ไม่มากนักของนางมีความหมายมากยิ่งขึ้น

'เรือนเงา' เป็นที่พักของเหยียนหมิง นอกกำแพงหินบริเวณประตูโค้งมีองค์รักษ์ประจำการอยู่ ด้านในมีสนแกยืนต้นตระหง่าน ในเรือนประกอบด้วยห้องโถง ห้องนอน ห้องหนังสือ และห้องปรุงยาที่กว้างขวางทิวาสงเจียบ และสถานที่ที่เขามักใช้เวลาอยู่นานที่สุดก็คือห้องหนังสือและห้องปรุงยา

ในห้องหนังสือมีชั้นหนังสือวางโดยรอบ เต็มไปด้วยหนังสือล้ำค่ามากมาย ทั้งตำราเกี่ยวกับภูตผี ตำราว่าด้วยหินหยางและธาตุทั้งห้า* ตำราแพทย์ว่าด้วยตำแหน่งชีพจรในร่างกาย ตำรายาสมุนไพร ตำราแพทย์ว่าด้วยสาเหตุของโรค และตำรากายวิภาคศาสตร์ ทั้งยังมีบันทึกเกี่ยวกับยาพิษชนิดต่าง ๆ ยาถอนพิษ และยารักษาโรคที่ยังคิดค้นไม่สำเร็จ

ข้างชั้นวางหนังสือที่สูงตระหง่านมีรูปปั้นคนที่หลอมจากทองเหลืองบนใบหน้าและแขนขาของรูปปั้นมีตำแหน่งชีพจรบ่งชี้อย่างละเอียด ทั้งยังมีเข็มเรียวยาวที่บางสั้นบ้างยาวฝังอยู่บนนั้น ไม่มีเข็มเล่มไหนหลุดหรืออยู่ผิดตำแหน่ง แสดงให้เห็นว่าผู้ฝังเข็มมีฝีมือเป็นเลิศ

สวนธรรมชาติในเรือนเงามีภูเขาจำลองที่เหมือนเขาเวงกต แบ่งเป็นตอนบนกับตอนล่างที่มีเส้นทางทะลุผ่านหลายสาย ทางเข้าหลักคือหนึ่งในปากอุโมงค์ทั้งเก้า ได้อุโมงค์มีบันไดหินที่ทอดยาวผ่านคลังสุราซึ่งเป็นที่

* ธาตุทั้งห้า หมายถึง ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม้

เก็บสุราประเภทต่างๆ ที่ใช้เป็นยา ทั้งสุราดองงูพิษ สุราดองแพะ และสุราประเภทที่ต้องจากอวัยวะภายใน

ผ่านคลังสุราไปจะเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญ ในห้องใต้ดินที่มีชั้นคือห้องเก็บสมุนไพรและกระสายยาอันล้ำค่าที่เหียนหมิงเสาะแสวงหามาจากที่ต่างๆ บ้างได้มาจากวังหลวง บ้างได้มาจากเครื่องบรรณาการของชนต่างเผ่า

นอกห้องเก็บสมุนไพรเป็นห้องปรุงยาที่กว้างขวาง แม้จะสร้างจากอุโมงค์หินอันแข็งแกร่ง แต่อากาศกลับถ่ายเทเป็นอย่างดี บนเตาไฟที่พื้นกำลังไหม้ปะทุคือหม้อต้มยาล้ำค่า สองข้างเตามีลูกน้องที่เหียนหมิงคิดเองกับมือคอยดูแลไม่ให้ไฟในเตาดับ

ออกจากห้องปรุงยาที่อวลไปด้วยกลิ่นยาแล้วเดินตรงไปจะพบอุปกรณ์ปรุงยา อีกทั้งขวดบรรจุยานานาชนิดที่ไม่ทราบชื่อ รวมทั้งสมุนไพรแปลกตาที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน เดินลึกเข้าไปอีกนิดจะเป็นคลังเก็บยาหลากหลายมากมาย ขวดกระเบื้องหลายแบบหลายขนาดวางเรียงรายเป็นระเบียบยาหลายชนิดถูกหุ้มด้วยขี้ผึ้ง เห็นได้ชัดว่าเป็นโอสถล้ำค่า

ผู้ที่เฝ้าอยู่ทั้งด้านในและนอกห้องปรุงยาล้วนเป็นบุคคลที่เหียนหมิงไว้วางใจ แม้การทำงานได้จุมุกของเหียนหมิงจะเป็นเรื่องยากลำบาก แต่พวกเขากลับเต็มใจอย่างยิ่ง เพราะพวกเขาล้วนเคยถูกผู้มีอำนาจและพ่อค้าวานิชข่มเหงรังแก ครั้นมาขอความช่วยเหลือจากปราสาทเขาตะวันส่องเหียนหมิงกลับไม่ชักใช้มากความ ทั้งยังให้ที่พักอาศัยและดูแลการกินอยู่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

แม้ว่าภายนอกเขาจะดูเย็นชาและแสดงออกชัดเจนว่ารับคนเหล่านั้นไว้เพราะต้องการให้ช่วยงาน แต่คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากจะดูออกว่า

แท้จริงแล้วบุรุษที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นพญามัจจุราชคนนี้มีจิตใจที่ดีงาม

เพียงแต่พวกเขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเหยียนหมิงเอาแต่หมกมุ่นเรื่องยาและสมุนไพรมากเกินไป บทจะถึงคราวยุ่งก็ไม่สนใจใครหน้าไหน ทั้งยังกินข้าวและพักผ่อนไม่เป็นเวลา แต่บทจะเกียจคร้านบางครั้งก็ไม่หยิบจับทำอะไรเป็นเวลาหลายวัน เอาแต่เรียกนางบำเรอไปคอยปรนนิบัติถึงเตียง

เนื่องจากเรือนงาเป็นเขตหวงห้าม เวลาที่เขารื้อหานางบำเรอ จึงนับเป็นโอกาสเดียวที่พวกนางจะได้เหยียบย่างเข้ามาในสถานที่แห่งนี้หาไม่แล้ว บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องทั้งหลายรวมถึงนางบำเรอล้วนถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้ามา และถึงจะได้เข้ามาก็ต้องไขเส้นทางลับอีกแห่งหนึ่งเท่านั้น พื้นที่ส่วนอื่นในเรือนงาก็เป็นเขตหวงห้ามเช่นกัน

ตอนนี้เหยียนหมิงกำลังนำโอสถที่ปรุงเสร็จแล้วออกจากเตาเพื่อใส่ลงในขวดกระเบื้องหยกสีขาว เขาออกจากห้องปรุงยาและตรงไปยังคลังเก็บยา นั่งลงที่โต๊ะและเขียนคำว่า 'เกล็ดน้ำค้าง' แปะลงบนขวด ก่อนจะวางขวดยาไว้บนชั้นและก้าวเท้าขึ้นบันไดเพื่อออกจากอุโมงค์ในภูเขาจำลอง

"สิบล้านนี้มีเรื่องอะไรหรือไม่" ทันทิที่เอ่ยปากถาม สิว่เขียนและเจิ้งอิ่น พลันปรากฏกายขึ้นที่ด้านหลัง

"มีจดหมายขอเข้าพบห้าสิบสองฉบับขอรับ ส่วนใหญ่เป็นพวกเชื้อพระวงศ์และคนในยุทธภพ นอกจากนี้ ตู๋เซินยังส่งลูกน้องมาหลายครั้งหวังจะได้รับเทียบเชิญ" สิว่เขียนประสานมือตอบ

"เพื่อเงินเล่ถั่นหรือ ใจร้อนเสียจริง" เขาพูดตรงประเด็น

สิว่เขียนและเจิ้งอิ่นไม่ได้ตอบอะไร ความจริงพวกเขาไม่เข้าใจกันว่านายท่านคิดอะไรอยู่ สวางามอันดับหนึ่งในได้หล้าเข้ามาอยู่ในปราสาทแล้วแท้ๆ

นายท่านกลับข้างตัวเองอยู่ในห้องปรุรงยาถึงสี่วัน เสียตายของจริง ๆ เลย

"บอกท่านยายจิ้นให้หาหญิงสาวมาปรนนิบัติข้า" เหยียนหมิงสั่งก่อน
จะเสริมว่า "แต่ไม่เอาฉินเล่อ"

"เอ๋อ...ขอรับ"

คำพูดนั้นยิ่งเพิ่มความประหลาดใจให้ผู้ติดตามทั้งสอง แต่พวกเขา
ไม่กล้าถามมาก ได้แต่หันหลังมุ่งหน้าไปยังหอนางบำเรอ

หอนางบำเรอกินพื้นที่ค่อนข้างกว้างขวาง มีเรือนมากมายเป็นที่พำนัก
ของสาวงาม ทุกคนที่นั่นต่างเฝ้าฝันว่าสักวันจะถูกเหยียนหมิงเรียกตัว แม้เขา
จะเปื้อนพวงนางแล้ว แต่ก่อนออกจากปราสาทพวงนางจะได้รับเงินทองและ
เพชรนิลจินดา ทำให้สามารถใช้ชีวิตที่เหลือได้อย่างสบาย ๆ อีกทั้งคนที่เคย
เป็นผู้หญิงของเหยียนหมิงนั้นจะไม่มีใครกล้าตามล้างแค้นหรือต่อแยอีก
เพราะต่างกลัวว่าผู้หญิงเหล่านั้นจะได้รับยาพิษไว้ป้องกันตัว

นอกจากนี้ ผู้หญิงในหอนางบำเรอล้วนได้รับเลือกให้ปรนนิบัติ
เหยียนหมิงเป็นครั้งคราว จึงไม่เคยเกิดปัญหาเรื่องคนใหม่ยืม คนเก่าร้องให้
ความจริงไม่มีใครกล้าแม้แต่จะแสดงความหึงหวงด้วยซ้ำ เพราะหาก
เกิดการแก่งแย่งชิงดี ก็มีแต่จะถูกขับไล่ออกไป

สาวงามเหล่านั้นจึงมีสิทธิ์เพียงลุ่มหลงในตัวเขา แต่ไม่อาจใฝ่ฝัน
จะครอบครอง เพราะทุกคนในหอนางบำเรอเป็นเพียงสมบัติของเขาเท่านั้น
เพราะเหตุนี้เอง แม้จะมีฉินเล่อซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นหญิงที่งามที่สุดในได้หล้า
ทั้งยังเชี่ยวชาญโคลงฉันทกาศพยักลอน มีความสามารถด้านดนตรีและ
เดินหมาก อีกทั้งปราดเปรื่องเปี่ยมไหวพริบเพิ่มเข้ามาก็ไม่ได้ทำให้ที่นี้เกิด

ความเปลี่ยนแปลงสักเท่าไร

ที่ว่าความจริงมีข้อแตกต่างอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ไม่มีใครสังเกตเห็น
ขณะนี้สาวงามในเรือนต่างๆ บ้างนั่งบ้างยืน บ้างนั่งเล่นอยู่ในศาลา
กลางสวนบุปผาที่งดงาม ทุกคนไม่กล้าอิจฉาริษยา ไม่กล้าแก่งแย่งชิงดี
ไม่กล้าส่งเสียงดัง ต่างปฏิบัติตามกฎของปราสาทเขาตะวันส่องที่ห้ามเอะอะ
ไวยวายเป็นเคร่งครัด พยายามทำตัวให้เงียบที่สุด

ที่มีกฎเช่นนี้เพราะเหยินหมิงเกลียดความวุ่นวาย แม้เขาจะมีผู้ติดตาม
สองคนและปราสาทเขาตะวันส่องจะมีอาณาเขตกว้างใหญ่ แต่ผู้ที่ชินกับ
การอยู่กับตัวเองอย่างเขากลับรักความสงบ

นี่เป็นเรื่องที่ทำให้ท่านยายจิ้นปวดใจมากที่สุด

แม้นางจะเป็นเพียงบ่าว แต่ก็เป็นผู้ดูแลทอนางบำเรอและเห็น
เหยินหมิงมาตั้งแต่เล็ก นางแอบเสียน้ำตาไม่รู้กี่ครั้งเมื่อเห็นว่าเด็กชายที่
เคยอ้อมแอ้มแจ่มใสเริ่มเติบโตมาเป็นผู้ชายที่เย็นชา

นางเข้าใจความทุกข์ของผู้เป็นนายดีที่สุด แม้นายท่านจะมีผู้ติดตาม
ที่ซื่อสัตย์ภักดีถึงสองคน แต่นางยังมีอาจวางใจได้ ต้องคอยดูแลจัดการชีวิต
ความเป็นอยู่ให้เขาเกือบทุกอย่าง เกรงก็แต่นางอายุมากแล้ว ยังไม่แน่ว่า
จะอยู่ได้อีกกี่ปี ห่วงเหลือเกินว่านายท่านจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้หัวใจ
เช่นนี้ไปตลอดชีวิต...

เพราะเช่นนี้ ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมานางจึงหวังมาตลอดว่าจะมีสาวงาม
สักคนที่ทำให้นายท่านหวนไหวได้ น่าเสียดายที่ไม่ว่านางจะพยายามผลักดัน
เช่นไร สุดท้ายก็เสียแรงเปล่า

บางทีอาจเป็นเพราะสวรรค์เมตตา ถึงได้ส่งเงินเล่อมาให้ในช่วงที่นาง

กำลังจะถอดใจและยอมรับว่านายท่านต้องอยู่อย่างไรความสุขไปชั่วชีวิต เพราะความหลังอันน่ารังเกียจเรื่องนั้น

แม้เงินเล่าจะเข้ามาอยู่ในปราสาทเขาได้เพียงสัปดาห์ ไม่ต้องพูดถึง ยายแก่ที่มีอายุเกินครึ่งร้อยอย่างนาง แม้แต่สาวงามทั้งหลายก็รู้สึกได้ว่า เงินเล่าไม่เหมือนคนอื่น

นางเป็นตัวของตัวเองมากเกินไป โบนักราวกับไม่เคยมีเรื่องทุกข์ร้อน เปลี่ยนปรกาศสดใสตลอดเวลา พาให้ผู้พบเห็นอดมองซ้ำไม่ได้ ถึงขนาดไม่ยอม ละสายตา

ยามเผชิญหน้ากับสาวงามทั้งหลาย นางไม่ทำตัวประจบเอาใจและไม่เคยหยิ่งผยอง แต่กลับสงบเสถียรเยียมตัว กิริยาเรียบร้อยและมักจะ นิ่งเงียบอยู่เสมอ

นอกจากนี้ เนื่องจากนายท่านไม่เคยตระหนักกับนางบำเรอ เรือนพักอาศัย ของแต่ละคนจึงทรูหราโอโงง มีสาวใช้คอยปรนนิบัติดูแล เงินเล่าเองก็มี แต่นางกลับชอบทำทุกอย่างด้วยตัวเอง น้อยครั้งที่จะรบกวนพวกสาวใช้

ในขณะที่สาวงามทั้งหลายชอบจับกลุ่มคุยกัน เงินเล่ากลับชอบมาอยู่ที่เรือนพักส่วนตัวของนาง หนนี้ท่านยายจืดจางไม่ได้ต้องเดินเข้าไปทัก "ถึงแม้ว่านายท่านจะไม่ได้เจาะจงตัวนางบำเรอและให้เข้าเป็นคนจัดการ แต่ เจ้ามาประจบข้าเช่นนี้ก็ไม่มีประโยชน์หรอก"

นางถูกใจเงินเล่าอยู่ไม่น้อย แต่ข้อนี้ก็ต้องพูดให้ชัดเจน เพราะนายท่าน ไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหน ขอเพียงผู้หญิงคนนั้นไม่อยู่ในช่วงที่มีรอบเดือน และปรนนิบัติเขาได้ก็พอ นายท่านไม่เคยถูกใจใครเป็นพิเศษ

"ข้าไม่ได้ประจบและไม่เคยคิดว่าจะต้องได้ปรนนิบัติท่านเหียน เพียง

แต่พวกนางเอาแต่คุยเรื่องความสง่างามของท่านเหยียน และเรื่องที่ท่านเหยียนให้ความสุขบนเตียงกับพวกนางอย่างไรบ้าง บ้างก็ว่าการได้อยู่ที่นี้ไปจนชั่วชีวิตเป็นความไฝ่ฝันสูงสุดของพวกนาง" ฉินเล่อยิ้มพลางมองหญิงชราที่มีผมขาวโพลน "นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าอยากฟัง"

ท่านยายฉินยิ้มมุมปาก "แล้วเจ้าอยากฟังอะไร"

"ไม่อยากฟังอะไรทั้งนั้น ข้าต้องการเพียงความสงบ"

ท่านยายฉินอดหัวเราะไม่ได้ "ข้อนี้เหมือนนายท่าน"

"งั้นหรือ เช่นนั้นเขาก็เป็นคนอ้างว้างนะสิ"

ท่านยายฉินมองดวงตาที่ฉายแววเฉลียวฉลาดและเห็นอกเห็นใจของนางอย่างตะลึง

นางส่ายหน้า "แปลกใจหรือ ข้ามีใบหน้าสวยงามที่ฟ้าประทานมาให้ แต่กลับนำพาโชคร้ายมาให้ไม่หยุดหย่อน หากข้าตายไปเสียเรื่องก็คงจบ แต่ใบหน้านี่กลับทำให้คนตัดใจข้าไม่ลง สุดท้ายผู้ที่ตายจึงมักเป็นคนรอบข้าง ทั้งที่พวกเขาไม่เกี่ยวข้องเลยสักนิด" หลายปีมานี้ใบหน้าของนางทำร้ายผู้บริสุทธิ์มาากเหลือเกินแล้ว

ท่านยายฉินขมวดคิ้ว รับรู้ได้ถึงความทุกข์ใจของนาง

"ข้าเคยคิดจะทำลายใบหน้าตัวเอง แต่ร่างกายนี้บิดามารดาเป็นผู้สร้าง แถมใบหน้างดงามเช่นนี้ยังเป็นสิ่งที่สตรีไม่รู้กี่คนไฝ่ฝันอยากได้ แล้วข้าจะทำลายมันทั้งได้อย่างไร" นางปล่อยลมหายใจออกมายาวๆ "ที่มาเรือนของท่านยายเพราะข้าต้องการความสงบ ข้าอยากนั่งคิดทบทวนเรื่องราวต่างๆ ดังนั้นหากท่านเหยียนไม่ได้เจาะจงมา ขอท่านยายอย่าเพิ่งส่งข้าไปปรนนิบัติท่านเหยียนเลย ฉินเล่อขอขอบคุณไว้ล่วงหน้า"

ท่านยายจิ้นมองดูอีกฝ่ายยอบกายนับอย่างจริงจังแล้วอดแปลกใจไม่ได้

เด็กคนนี้ไม่เหมือนคนอื่นจริงๆ แม้จะมีกฎห้ามไม่ให้นางบำเรอหึงหวงหรือแก่งแย่งชิงดีกัน และเหล่านางบำเรอเองก็หวาดกลัวความเอ็นชาน้ำมิตของนายท่าน ไม่กล้าเรียกร้องความสนใจอย่างโจ่งแจ้ง แต่ยายแก่อ่านนางกลับต้องคอยปฏิเสธสินบนนับครั้งไม่ถ้วน นี่ไม่ถึงว่าสิ่งที่ฉินเล่อต้องการกลับต่างออกไป...

"ท่านยายจิ้น"

สัว่เขียนปรากฏตัวที่หน้าประตูเรือน เขาเดินเข้ามาใกล้ก่อนจะประสานมือพูด "คืนนี้โปรดเตรียมนางบำเรอให้นายท่านด้วย แต่ว่า..." เขามีสีหน้าลำบากใจขณะเหลือบมองฉินเล่อที่งมหยาดยิ้มดูนางสวรรค์ "อย่าเพิ่งให้แม่นางฉินไปปรนนิบัติ"

ฉินเล่อตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มน้อยๆ

ท่านยายจิ้นอดยิ้มตามไม่ได้ มองนางพวงมัจจุว่า "คิดไม่ถึงว่าเจ้ากับนายท่านจะใจตรงกัน"

บุรุษทุกคนต่างขบถของใหม่ นายท่านก็เช่นกัน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่นายท่านเลือกของเก่าแทนที่จะลองของใหม่ เขามีจุดประสงค์อะไรกันแน่ นางหันไปถามสัว่เขียน "น้ำแกงสงบใจที่นายท่านต้องดื่มหลังจากนั้นให้ข้านำไปให้หนึ่งชั้วยาม* ให้หลังไซ่หรือไม่"

"ขอรับ"

นางพยักหน้า "ข้าเข้าใจแล้ว"

* การนับเวลาของฉิน 1 ชั้วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

เมื่อสัว้เซียนจากไปแล้ว ท่านยายจิ้นจึงหันมาพูดกับฉินเล่อ "ข้าต้องไปจัดเตรียมคนก่อน ส่วนเจ้าอีกหนึ่งชั่วยามให้หลังค่อยมาที่นี่ใหม่ ข้ามีเรื่องให้เจ้าช่วย"

"เจ้าคะ" แม้จะไม่เข้าใจ แต่นางก็พยักหน้ารับ

คืนนั้นท่านยายจิ้นพาฉินเล่อเดินผ่านสัว้เซียนและเจิ้งอินที่เฝ้ายามอยู่หน้าห้อง ก่อนจะเข้าไปยังห้องนอนที่แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหน้าเป็นโถงเล็กๆ ด้านหลังม่านไม้ไผ่ตาก็จึงเป็นเตียงนอน ท่านยายจิ้นยืนอยู่หลังม่านไม้ไผ่ นางสั่งฉินเล่อที่ยืนอยู่ข้างๆ "เจ้าเข้าไปเถอะ หากนายท่านยังไม่เสร็จกิจ ก็ยื่นรอเจียบๆ อย่าส่งเสียงดัง"

"เจ้าคะ"

ฉินเล่อสุดส่ายใจเข้าลึกๆ มือหนึ่งประคองถ้วยน้ำแกง อีกมือเล็กม่านไม้ไผ่ขึ้นและเดินเข้าไป

ในห้องนอนที่หรูหราโถงมีกระถางยาที่กระจายกลิ่นหอมไปทั่ว บนเตียงไม้ที่แกะสลักอย่างประณีตหญิงชายกำลังบรรเลงเพลงรัก และเพราะม่านโปร่งที่แขวนอยู่หน้าเตียงเผยออก ภาพเหยียนหมิงกำลังร่วมรักกับสาวงามจึงปรากฏอยู่ตรงหน้าฉินเล่อ

นางอดก้มหน้าจนต่ำและหรีตาลงไม่ได้

"อา...อิม...ไม่...นายท่าน...นายท่าน..."

"ฮึก ฮึก...ฮู้ว...ฮู้ว..."

เสียงหอมของชายหนุ่มกับเสียงร้องครางของหญิงสาวลอยมาเข้าหู เป็นระยะ เคาไม่ยากเลยว่าฉากรักตรงหน้ากำลังดำเนินไปอย่างเจ้าร้อน

เพียงใด นางควรจะหน้าแดงใจสั่นหรือรู้สึกกระสับกระส่าย ทว่าสภาพแวดล้อม
วัยเยาว์ที่ไม่เหมือนคนอื่นทำให้นางยังคงสงบเยือกเย็น ทั้งยังสามารถกำหนด
ใจไปคิดเรื่องอื่นได้ด้วย ปีนั้นหากไม่เพราะพอบุญธรรมได้ตัวนางออกมา
ตอนนี้ นางคงกลายเป็นหญิงนางโลมเลื่องชื่อและทำหน้าที่รับส่งแขกอยู่ใน
หอโคมเขียวไปแล้ว...

เสียงทิวติร้องอย่างเปรมปรีดิ์ของหญิงสาวดังสตินางกลับมา ทว่านาง
ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ได้ยินเสียงสวบสาบของเสื้อผ้าดังลอดออกมา จากนั้น
เท้าที่สวมรองเท้าปักก็ก้าวผ่านหน้านางไป แล้วรอบด้านก็ตกอยู่ในความเงียบ
อีกครั้ง

"เงยหน้า"

เมื่อได้ยินเสียงทุ่มพร่าของเหยียนหมิง นางจึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้น

ชายหนุ่มยังคงเอนกายอยู่บนเตียง เขาในตอนนี้เหมือนสัตว์ป่าที่เพิ่ง
เสรีจากการผสมพันธุ์ เส้นผมยาวแผ่สยาย ทั้งร่างเปลือยเปล่า มีเพียง
ผ้าห่มปิดตรงช่วงเอวและตัก แม้ท่าทางจะดูเรื้อยเฉื่อย แต่กลับแผ่รังสี
คุกคามจนนางรู้สึกว่าเขาจงใจทำให้นางรู้สึกอึดอัด

ไม่ธรรมดา ดวงหน้ารูปผลซึ่งที่ดงามไม่ปรากฏร่องรอยอารมณ์ใดๆ
แม้จะเพิ่งเห็นการร่วมรักระหว่างชายหญิง แต่นางยังมีท่าทีสงบนิ่ง เขา
เอ่ยเสียงเข้ม "เอาน้ำแกงมา"

นางยื่นถ้วยน้ำแกงให้และมองเขาแทนหน้าตีม้ำแกงที่เย็นชืด
รวดเดียวจนหมด ก่อนจะเก็บถ้วยใส่ถาด ยอบกายค้ำบัลและหมุนตัวเตรียม
จากไป

"เดียว"

นางชะงักฝีเท้า หันกลับมามองเขาอีกครั้ง

"ดูท่าเจ้าคงเป็นผู้เชี่ยวชาญสินะ เหตุการณ์เมื่อครู่ถึงไม่ส่งผลกระทบใด ๆ กับเจ้าเลย"

นั่นหมายความว่าระหว่างที่เขากำลังร่วมรักกับหญิงอื่นยังอุตสาหะแบ่งสมาธิมาจับสังเกตนาง จิตใจที่ว่าวุ่นสงบลงเล็กน้อย ถึงยังโง่งนางก็มีเวลาจำกัด แต่กลับถูกเขาปล่อยทิ้งไว้ในหอนางบำเรอเฉย ๆ ถึงสิบวันเต็ม!

ฉินเล่อเก็บสีหน้าอาการก่อนจะระบายยิ้มน้อย ๆ "ก่อนเข้ามาที่นี้ข้าน้อยคิดว่าท่านเหยียนคงสืบประวัติข้ามาแล้ว เพราะเท่าที่ข้ารู้ ท่านเหยียนไม่ได้อั้วแขนรับทุกคนที่เข้ามาขอความคุ้มครอง แปลว่าท่านคงรู้จักว่าใครว่าข้าถูกบังคับให้ดูการเสพลังวาสะระหว่างหญิงชายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่อายุได้เพียงแปดเก้าขวบ"

ตอนแปดเก้าขวบก็เป็นช่วงอายุที่เขาต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่แย่มากที่สุดในชีวิตเหมือนกัน... นัยน์ตาดำสนิทของเหยียนหมิงฉายแววเจ็บปวดที่แทบมองไม่เห็น แต่เขาตั้งสติกลับมาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันมามองสบดวงตาสีกระจ่างของนางที่มองสบกับเขาอย่างไม่เกรงกลัว

จะมีผู้หญิงสักกี่คน ไมสิ แม้แต่ผู้ชายยังอดตัวสั่นไม่ได้เมื่อถูกเขาจ้องหน้า แต่นางกลับไม่เหมือนคนอื่น เพียงแต่เมื่อย้อนคิดถึงคำพูดของนางแล้ว เขาก็เข้าใจได้ว่าทำไมนางยังมีท่าทีสุขุมแม้จะเพิ่งเผชิญกับเหตุการณ์น่าตื่นตระหนกอย่างเมื่อครู่

เส้นทางชีวิตของนางขรุขระเต็มไปด้วยอุปสรรคมากกว่าเขา มารดาเป็นหญิงนางโลมชื่อดัง นางจึงต้องใช้ชีวิตอยู่ในหอโคมเขียวตั้งแต่เกิด อายุได้

แปดเก้าปีก็ถูกฝึกฝนให้เป็นนางโลม แม้ภายหลังจะมีคหบดีผู้ร่ำรวยได้ตัวช่วยเหลือนางออกมาจากขุมนรกตอนอายุสิบสาม แต่ยิ่งเติบโต นางก็ยิ่งเหมือนดอกไม้ตูมที่รอวันผลิบาน ล่อให้มีหมู่ภุมรคอยตามมาดมดมมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งนางเผลอไปล่วงเกินสกุลคู่ซึ่งเปี่ยมด้วยอำนาจารมี พ่อบุญธรรมของนางจึงถูกใส่ร้ายป้ายสีจนครอบครัวต้องแตกฉานชานเซ็น คนรอบข้างล้มตายไปทีละคน...และเท่าที่เขารู้ ดูเงินแม่จะขึ้นขอบหญิงงาม แต่กลับเป็นพวกนิยมความรุนแรง สาวงามที่ตกเป็นเหยื่อความทารุณของเขามีไม่น้อย หากต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือของเขา นางจะต้องทุกข์ทรมานมากเป็นแน่

"แต่ไหนแต่ไรมา หญิงงามมักจะมากด้วยปัญหา ชีวิตอาภัพ เจ้าคงโทษโชคชะตาไม่น้อยสินะ"

"ข้าเบื่อหน่ายเต็มทีแล้วมากกว่า ไม่อยากคิดถึงเรื่องเหล่านั้นอีก อีกอย่าง ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาที่นี่ ชีวิตก็ไม่ไช่ของข้าอีกต่อไปแล้วไม่ใช่หรือ" นางย้อนถาม

เขาย่นหัวคิ้ว เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผู้หญิงที่มาขอความคุ้มครองจากเขาพูดจาตรงไปตรงมาเช่นนี้ "อายุแค่สิบเจ็ดปี แต่กลับปล่อยวางได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

"เพราะข้าไม่มีอะไรให้เสียอีกแล้ว อะไรจะเกิดก็คงต้องเกิด ความสงบในช่วงหลายวันมานี้เป็นสิ่งที่ข้าใฝ่ฝันมาตลอด ฉินเล่อต้องขอขอบคุณท่านเหยียน" นางยอบกายคารวะอีกครั้ง

นัยน์ตาสีดำหริ่งเล็กน้อย "เจ้าไม่กลัวข้าจริงๆ หรือ"

"ท่านเหยียนคงทราบดีว่าสัตว์ป่ากับมนุษย์มักจะเฝ้ามองกันอยู่ไกล ๆ"

แผนภาพวงความรัก

และรักษาระยะห่างระหว่างกัน เพราะต่างฝ่ายต่างกลัว ทว่าหากมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหยิบยื่นความปรารถนาดีมาให้ มนุษย์กับสัตว์ป่าย่อมอยู่ร่วมกันได้ ความปรารถนาดีครั้งนี้ทำให้ข้าซาบซึ่งใจนัก แล้วจะรู้สึกกลัวท่านได้อย่างไร"

"ถึงข้าจะเคยบอกว่าตัวเองเป็นสัตว์ป่าในคราบมนุษย์ แต่คนที่กล้าพูดเปรียบเทียบว่าข้าเป็นสัตว์ป่าต่อหน้าข้าเช่นนี้ เห็นทีเจ้าจะเป็นคนแรก"

คำพูดนี้ถือเป็นคำชม สวางามหยาดยิ้มเช่นนางไม่เพียงมีความกล้าหาญ แต่ยังมีสมองและมีแวต้ามุ่งมั่นแน่วแน่ เขาต้องทบทวนให้ดีเสียแล้วว่าสมควรจะอยู่ใกล้ผู้หญิงที่พิเศษไม่เหมือนใครเช่นนางหรือไม่ จะคุ้มหรือไม่หากต้องเสี่ยง เพราะเขาไม่รู้ว่านางจะเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่ถูกใครส่งตัวมาหรือเปล่า

2

การคิดทบทวนต้องใช้เวลา เขียนหนังสือที่ใจเย็นและควบคุมตัวเองได้ เป็นอย่างดีมีความอดทนสูง หลายวันที่ผ่านมาเขาจึงเปลี่ยนตัวนางบำเรอ ไปเรื่อยๆ แต่ผู้ที่ยกน้ำหนักเข้ามาให้ยังคงเป็นฉินเล่า

อีกทั้งเขายังไม่เคยแตะต้องนางสักครั้ง การที่เขาปฏิบัติต่อนาง ต่างออกไปทำให้เกิดความโกลาหลขึ้นในหมู่สาวงามในหอนางบำเรอ แม้จะไม่กล้าต่อว่านางด้วยความริษยาซึ่งๆ หน้า แต่แววตาก็คงฟ้องความในใจ

ทำไมถึงเป็นนาง...

งามอันดับหนึ่งในได้หล้าแล้วอย่างไร ใครๆ ก็รู้ว่าฉินเล่ามีชาติกำเนิด อันต่ำต้อย

เรื่องเหล่านี้ล้วนอยู่ในสายตาของฉินเล่า แต่ที่นายอินดีคือที่นี้เป็น ปราสาทเขาตะวันส่อง สาวใช้ข้างกายพวกนาง รวมถึงป่าวไพร่คนอื่นๆ ล้วน เป็นคนในปราสาท ใครพูดมากจะถูกส่งตัวออกไปทันที

"ข้าไม่อยากไป...ขอข้าอยู่ต่อเถอะนะ" สาวงามคนหนึ่งพูดปนสะอื้น น้ำตาร่วงรินราวหยาดฝน แต่ยังไม่ยอมจากไป

วันนี้ตอนเช้ากับตอนบ่ายมีสาวงามหลายคนถูกส่งตัวออกจากปราสาทเขา ทำให้ท่อนางบำเรอที่กินอาณาเขตกว้างขวางยิ่งเจียบสัจด์

เหตุเกิดจากสาวงามเหล่านั้นปลั่งปากพูดว่า 'ฉินเล่อชาติกำเนิดด้อยต่ำ ท่านเหยียนไม่เคยแตะต้องนาง แต่กลับให้นางเข้าไปในห้องนอนทุกวัน หรือท่านเหยียนคิดจะตบแต่งนางเป็นภรรยาแล้วค่อยเข้าหอ'

แค่คำพูดด้วยความสงสัยเพียงประโยคเดียวก็ทำให้พวกนางต้องเก็บข้าวของออกไปจากที่นี่ เช่นนี้แล้วใครจะกล้าพูดมากอีก

ฉินเล่อยังคงนั่งเจียบ ใบหน้างามพิลาสไม่ปรากฏความได้ใจ มีเพียงความรู้สึกผิดฉวยอยู่ลึกๆ ส่วนท่านยายฉินที่เป็นผู้ก่อพายุลุกล่มๆ บัดนี้ถูกเรียกตัวไปพบที่ห้องหนังสือในเรือนเงา

"ยี่สิบวันที่ผ่านมา ข้าคอยสังเกตนางเป็นอย่างดี นางเป็นคนคุยรู้เรื่องช่วยอะไรได้ก็ยินดีช่วยเหลือ..."

เหยียนหมิงนั่งฟังพลางจุ่มพู่กันลงบนแท่นฝนหมึก เขาจดรายการสมุนไพรหายากที่ต้องสั่งซื้อเพิ่มและสมุนไพรที่ได้เวลาเก็บเกี่ยวจากสวนสมุนไพร นอกจากนี้ ระหว่างที่ตรวจดูจดหมายขอเข้าพบและเห็นชื่อตู้เซิน เขาก็ยิ้มเย็นและเขียนคำว่า 'อนุญาต' ลงไป เชื่อว่าเพื่อสาวงามแล้ว ตู้เซินจะต้องเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่มาแลกเปลี่ยนกับเขาเป็นแน่!

"น้ำแกงที่นายท่านดื่มเป็นประจำข้าเป็นคนต้มด้วยตัวเองมาตลอด แต่หลายวันมานี้ได้ฉินเล่อเป็นคนต้มโดยมีข้าคอยกำกับอยู่ข้างๆ ข้าจึงได้เห็นท่านมีความอดทนในการเคี่ยวยาจริงๆ..." ความจริงท่านยายฉินเอง

ก็เหงาม การมีเงินเล็กน้อยช่วยเหลือและอยู่เป็นเพื่อนนอกจากจะทำให้นาง
ได้พักหายใจหายคอบ้างแล้ว ยังทำให้รู้สึกเอ็นดูหญิงสาวขึ้นมาจริงๆ

สำหรับเหียนหมิงแล้ว คนที่เขาเคารพยำเกรงมีเพียงท่านยายจิ้นที่
ยืนอยู่ตรงหน้าและมารดาที่ถูกเขาเก็บรักษาไว้ในโรงน้ำแข็ง เพราะอย่างนี้ ถึง
แม้เขาจะรู้ว่าท่านยายจิ้นคอยจัดแจงเรื่องต่างๆ อยู่ลับหลัง แต่ขอเพียง
ทำแล้วท่านยายจิ้นสบายใจ เขาก็ยินดีหลับตาข้างหนึ่ง เพียงแต่...

เขาวางพู่กันลงบนแท่นฝนพลางจ้องท่านยายจิ้นที่เอาแต่พูดไม่หยุด
"ตอนนี้เรื่องบานปลายไปกันใหญ่ หญิงสาวในหอนางบำเรอก่อความวุ่นวาย
ตกลงท่านจะให้เงินเลื้อมาเป็นนายหญิงของปราสาทเขาตะวันออกเช่นนั้นหรือ"

"ได้เช่นนั้นก็ดีสินายท่าน ท่านไม่ควรหมกมุ่นอยู่กับเรื่องที่สูญหินผู้เฒ่า
จะฟื้นคืนชีพได้หรือไม่ ทำให้ตัวเองกลายเป็นคนบ้าที่วันๆ เอาแต่ขวานซื้อยา
ประหลาดจากทั่วหล้า หมกตัวอยู่แต่ในห้องปรุงยา นายท่านควรแบ่งเวลา
มาคิดเรื่องของตัวเองบ้าง..."

"ท่านยายจิ้น!" เขาเอ่ยเตือนเสียงเข้ม เป็นสัญญาณแสดงว่าเขากำลัง
จะโมโห

นางถอนหายใจก่อนจะยอมอ่อนข้อ "ได้ ข้าไม่พูดแล้ว แต่หากท่าน
ยังดื้อรั้นจะอยู่คนเดียวต่อไปแบบนี้ แล้วคนแก่อย่างข้าจะตายตาหลับได้
อย่างไร ในเมื่อจนถึงลมหายใจสุดท้าย ข้าก็ยังคงคอยหวังว่าท่านจะต้อง
ไขชีวิตอย่างโคดเดี่ยวเดียวตาย"

"งั้นท่านก็อย่าเพิ่งรีบตาย อย่างน้อยก็รอให้ท่านแม่ฟื้นเสียก่อน"

"จะอยู่หรือตายมนุษย์ไม่อาจกำหนดได้ สูหยินผู้เฒ่านอนอยู่ในโรง
น้ำแข็งมาเจ็ดปีแล้ว ท่านปล่อยวางเสียเถอะ..."

"ท่านยายจิ้น เรื่องนี้ข้ายอมไม่ได้"

"งั้นก็ได้ กลับมาคุยเรื่องของคุณเล่าต่อ" นางจ้องเขาเหม็ง "วันนี้ข้าจะให้นางปรนนิบัติท่าน ป่านนี้นางคงรอท่านอยู่ที่สระน้ำในห้องนอนแล้ว"

เหยียนหมิงเม้มปาก "ท่านยายจิ้นช่างดีกับนางนั้"

"ข้ายอมรับว่าข้าเห็นหลายอย่างในตัวนางที่คล้ายกับท่าน หากไม่เพราะนายท่านจงใจหลบเลี่ยงนาง คงรู้สึกได้ตั้งนานแล้ว" นางพูดด้วยความหวังดี

เขาย่อมเข้าใจคำพูดนี้ดี ความจริงเขาก็รู้สึกได้ ความกล้าหาญของนาง นิสัยนิ่งเงียบไม่สู้สิ่งกับใคร และยังมีสิ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิต...ทำให้เขามีหัวใจที่บอบช้ำเช่นเดียวกับเขา

"นางแตกต่างจากนายท่านตรงที่นางเหมือนจะไม่เรียกร้องสิ่งใดในชีวิตอีกแล้ว อ่อนโยนดูสงายลมอ่อนในฤดูใบไม้ผลิ รวากับหัวใจนางปราศจากซึ่งความโกรธ นางไม่คิดมากและไม่เคยกล่าวโทษใคร เมื่อได้อยู่ใกล้นาง จิตใจจะสงบลงได้เอง"

ชายหนุ่มเล็กคิ้วหนา "ท่านยายจิ้นกำลังจะบอกข้าว่าต่อให้ไม่ดื่มน้ำแกงสงบใจ ขอเพียงมีนางข้าก็ยังสามารถหลับสบายได้หลายชั่วยามนั้นหรือ"

เขาได้รับฉายาว่าเป็นพญามัจจุราช เชี่ยวชาญและมีพรสวรรค์ด้านการแพทย์จนสามารถขึ้นขี่ตายได้ แต่กลับไม่สามารถรักษาอาการนอนไม่หลับเรื้อรังเป็นเวลาหลายปีของตัวเอง เขาจึงไม่สามารถหลับสนิทจนถึงรุ่งสาง ฉายาหมอเทวดาเรียกว่าเป็นการเยาะเย้ยตัวเองจะเหมาะสมเรียกว่า

แต่ท่านยายจิ้นฟังแล้วกลับหัวเราะไม่ออก "แม้ยายแก่อย่างข้าจะเป็นเพียงคนนอก แต่ความหลังของนายท่าน แคะคิดข้าก็ปวดใจแล้ว คงไม่ง่ายถ้าจะให้ทำใจ..." น้ำเสียงของนางเจือแววสะอื้น "ฮูหยินผู้เฒ่าอนอนนิ่งอยู่ในโลงน้ำแข็ง

แบบนี้ ข้าก็ทั้งห่วงและร้อนใจ แต่พอได้เห็นสีหน้าเยือกเย็นของนางแล้ว หัวใจที่ข้าว่านั้นก็สงบลงได้มากจริงๆ..."

เงิบไปครู่หนึ่ง นางอดถอนหายใจอีกครั้งไม่ได้

"นี่แหละเหตุผลที่มนุษย์ต้องมีเพื่อน การมีคนคอยแบ่งปันทุกข์สุขมันดีอย่างนี้เอง นายท่าน สุหยินผู้เฒ่าคงไม่อยากเห็นท่านอยู่อย่างโดดเดี่ยวไปชั่วชีวิตหรอก..."

บ่นมาตั้งนานในที่สุกก็เข้าเรื่องเดิม เขาเข้าใจดีว่าหญิงชราตรงหน้าเป็นห่วงเขา ถึงได้ปากเปียกปากแฉะเกลี้ยกล่อมเขาอยู่แบบนี้

"ข้าจะไปพบนาง" คำพูดของเขาทำให้ท่านยกจันพ้อใจยิ่งนัก ในที่สุดก็ยอมเดินจากไป หูของเขาจึงสงบลงได้บ้าง คินนี่เขาต้องการผู้หญิง แต่ไม่ใช่ด้วยอารมณ์รักใคร่ เขาเพียงต้องการมัวเมาในกามกิจ หลังจากได้ปลดปล่อยตัวเองอย่างเต็มที่แล้ว อย่างน้อยความเหนื่อยจะทำให้เขาหลับสนิทได้บ้าง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)